

Predikan

14 e tref 2011, årg 3

Psalmer: 21, 337, 721, 729, 59

Pär-Magnus Möller

En dag skall allting göras helt igen. En dag skall alla förnedrade bli upprättade, alla sårade helade, allt som rastat skall bli återuppbyggt. Den dagen skall allting bli såsom det en gång var tänkt. Ja, det är så att allting en gång är tänkt att vara på ett särskilt sätt! Det är inte så att slumpen bara kastat ut en massa atomer - också sitter du plötsligt här och vet varken ut eller in. Nej, du är en tänkt del i skapelsen - ja, skapelsen, inte tillfälligheten utan skapelsen! Någon har tänkt ut tillvaron och skapat den som en medveten aktiv handling.

Det finns också någon som vill förstöra, bryta ner, ljuga och förvrída. Denne någon är ond. Ja, skapelsen är tyvärr infekterad, sjuk, skadad. Den är inte längre så som den en gång var tänkt. Det ser och vet vi allesammans. Denne nedbrytare ser till så att naturliga händelser på jordens yta dödar tusentals genom naturkatastrofer och sjukdomar. Denne nedbrytare arbetar också inne i var och en av oss. Vi har alla erfarenhet av honom. Aposteln Paulus beskrev detta på ett väldigt bra sätt: ”Det goda som jag vill, det gör jag inte - men det onda jag inte vill, det gör jag!” Eftersom nedbrytaren finns och verkar i vårt inre förnedrar vi varandra, vi ljuger för varandra, vi stjälar från varandra och vi ser inte längre varandra med kärlekens ögon. Våra ögon har liksom vänts mer och mer inlåt och vi ser ofta bara oss själva. Det är hela tiden; Jag och jag och jag. ”Alla bara tänker på sej - det är bara jag som tänker på mej”!

När Gud tänkte skapelsen tänkte han den inte så som den blivit. Han tänkte att vi, som är hans älskade barn - skapelsen krona och sammanfattning - skulle välja att alltid leva nära Gud och lita på honom. Det var så det var tänkt - men vi valde annorlunda. Vi blev lurade bort från gemenskapen med Gud. Det beskrivs så bra i berättelsen om Adam och Eva; hur de lurades av ormen att äta av den enda förbjudna frukten och hur de valde att inte följa Guds råd och anvisningar. Vi lever i konsekvensen av ett gigantiskt svek. Det är därför den onde har makt i världen.

Det är i detta sammanhang som det märkligaste av allt händer: Gud ger inte upp! Han lämnar inte skapelsen åt sitt destruktiva öde. Visst anklagar vi honom just för det när vi ser den ena katastrofen efter den andra drabba vår planet, samtidigt som vi vet att vi alla har valt att inte göra vad vi kan för att hindra ondskan: Svälten på Afrikas horn beror på vår egoism, flyktingströmmarna, kriget, ja till och med orsaken till att fattiga länder alltid drabbas hårdast av naturkatastrofer är vi delaktiga i eftersom vi inte delat med oss av kunskap och resurser som kan skydda befolkningen. ”Det goda som jag vill, det gör jag inte - men det onda jag

inte vill, det gör jag!” Men Gud ger ändå inte upp. Han vill börja om med oss igen – försona det onda vi gjort – läka såren efter vårt svek.

Gud börjar denna helandeprocess med att skapa en relation med dig. Det är nämligen hos dig det börjar. Det är ju dina svek, dina lögner, din delaktighet i det onda som måste försonas, göras om intet, helas först av allt.

Augustinus (354-430 eKr) – en av de mest berömda lärarna inom kyrkan skrevi en bön: ”Mitt hjärta är oroligt tills det finner sin vila i dig”. Jag tror det ligger mycket i den bönen. Det är ju det oroliga hjärtan som hela tiden måste hävda sig själv, det är det oroliga hjärtat som fylls av hat, som försöker vinna över andra. Det är det oroliga hjärtat som är i fokus när den onde försöker förstöra våra liv. Jag tror att det oroliga hjärtat är oroligt just eftersom det inte vet hur det skall kunna bli älskat. En människa som inte förstår sig vara älskad är en orolig människa, en som söker göra allt för att finna denna kärlek. Ofta handlar denna människa ganska missriktat. Hon söker kärleken i den ena famnen efter den andre, hon söker kärleken i prylar, i status, i framgång. Hon försöker ideligen bli någon utan att veta att man redan är någon. ”Mitt hjärta är oroligt tills det finner sin vila i dig – Gud!”

Det Gud gör för att läka ditt hjärta är att han ger dig ett sammanhang där han finns med på ett alldeles särskilt sätt; kyrkan. Med kyrkan menar jag inte stenarna och kyrkorummet utan den gemenskap som är en gemenskap kring Jesus själv. Denna gemenskap finns över hela jorden – den begränsas inte av tid eller rum – det är en gemenskap med de första lärjungarna för två tusen år sedan likaväl som en gemenskap med kristna i Afrika, Tyskland eller Stockholm. Vägen in i denna gemenskap är dopet och tron.

Vad är då tro? Kanske kan man förenklad säga att tro är att lita på att Guds kärlek räcker – och att vilja ta emot den kärleken. För att mitt hjärta skall få ro behöver jag den kärlek som täcker alla mina ofullkomligheter. Det är därför jag behöver se på Jesu kors för där på korset ser jag den Gud som älskar mig ända in i döden – I Jesus ser jag Guds blödande kärlekshjärta – och det blöder för mig.

När jag ser på korset kan jag inte tvivla på att Gud älskar mig. ”Mitt hjärta är oroligt tills det finner sin vila i dig”. När jag ser på korset börjar mitt hjärta ana och förstå att Guds kärlek räcker. Det är i Guds gemenskap som jag kan finna vila för mitt hjärta – där behöver jag inte försöka bli någon, där behöver jag inte gå över lik för att självförverkliga mig eller få mina minuter av kändisskap – där är jag den som Gud tänk att jag skulle vara. När jag umgås med Gud i hans familj, kyrkan, då läker mitt hjärta sakta men säkert. Tillsammans läser vi Bibeln för att förmå oss lyssna in vad han har att säga, i bönen för vi dialogen, i nattvardens bröd och vin delar vi den innersta gemenskapen med hela Guds folk

genom alla tider då vi bryter brödet som är Jesu kropp och dricker vinet som är Jesus blod. I nattvarden bli vi ett med honom – vi blir ett med Gud. I nattvarden sker det som Jesus bad om i evangelietexten: ”Jag ber att de alla skall bli ett och att liksom du, fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss.”

Därför brukar man säga att kyrkan, dvs. gemenskapen med alla dem som vill leva nära Guds kärlek, är Kristi kropp. Så nära honom är vi att vi är ett med honom.

Så börjar Gud redan här och nu förberedelserna för den dag då allt skall bli helt och fullkomligt – såsom det var tänkt. Han börjar med dig och mig – genom att förvandla våra hjärtan. Här i kyrkans eviga gemenskap kan du ändra världsordningen – den världsordning som skapades då Adam och Eva sade nej till Gud. Du får ändra den i ditt liv genom att säga Ja till Jesus och till Guds folk. När du säger ja till att tillhöra Kristi kropp är du en del i den revolution som skall göra världen hel. Om du idag tar emot Kristi kropp och blod i nattvarden tar du nämligen emot det nya livet, den nya världsordningen – du blir en del av den helade och försonade skapelsen här och nu. Så blir du en del av den himmel som en dag skall komma – du bli en del av den nya skapelsen – den som evigt skall bestå när den gamla försvinner.

Kära konfirmander!

En man fann ett örnägg och lade det under en ruvande höna. Örnungen kröp ur ägget samtidigt med kycklingarna och växte upp tillsammans med dem. Han härmade deras pipande och kacklande. Han sprätte i jorden efter mask. Han flaxade med vingarna som de andra hönsen och lyckades lyfta någon meter över marken. Precis som en höna.

Åren gick. En dag såg örnen, som nu hade blivit gammal, en ståtlig fågel uppe i skyn. Med knappt skönjbara rörelser med sina gyllene vingar gled den behagfullt, i majestätisk flykt, mot den starka vinden.

– Vem är det, frågade örnen, full av beundran.

– Det är örnen, fåglarnas konung, fick han till svar av den höna som stod bredvid. Han tillhör himlen. Vi höns, vi tillhör jorden.

Så levde och dog örnen som en höna, för det var det han trodde sig vara, det var det man sade att han var.

Vi har vandrat tillsammans med er konfirmander några dagar det senaste året – Tack för det, även om jag bara fick vara med litegrann i slutet. Det era ledare har

velat förmedla under detta år är något stort som vi själv upptäck och som blivit det viktigaste i våra liv: Nämligen att vi och ni inte är höns. Visserligen kan vi alla bete oss som hönshjärnor ibland – men vi är ändå något större än vad våra beteenden vittnar om.

Det vi velat förmedla är att ni är något mer än vad ni själva tror att ni är, ni är något mer än vad era kompisar tror att ni är, ni är något mer än vad någon av oss andra hönshjärnor kan tänka att ni är. Ni är nämligen genom dopet Guds barn, älskade och räddade av honom som skapat er.

Vi lever i en värld som mer och mer har blivit blind för vår verkliga storhet. Vi förvandlas istället alla mer och mer till konsumerande kopior av varandra. Vi tror att vi bara duger om vi ser ut och beter oss som figureerna i TV eller i reklamen.

Det ges mindre och mindre tid till att upptäcka vem man är skapad att vara.

Min erfarenhet är att det bara finns en person i vars ögon vi veklingen blir dem som vi är – nämligen i Jesu ögon. Det är därför jag tycker så mycket om honom. Han ser alla mina brister och synder, men han ser mig också som den han skapat mig att vara och hans kärlek till mig och dig är så stor att han till och med gick i döden för att göra det helt i våra liv som är trasigt – så att vi kan bli fria, verkligt fria.

När vi lär känna Jesus och förstår hans kärlek blir andras röster om vem man är mindre och mindre viktiga. Man förstår något som man bara kan förstå när man låter sig bli älskad.

Kära konfirmander. Gud har en plats för var och en av er – och han älskar er – och han vill att ni skall fortsätta söka honom för han har mycket mer att ge er. Har vi som församling och vi som ledare på något sätt kunnat förmedla något litet av allt detta så har vi lyckats med det som var vårt mål och uppdrag.

Du är ingen hönshjärna – du är en örn – en vacker örn – en himmelsk örn – låt Gud hjälpa dig med att mer och mer upptäcka det så att du mer och mer kan bli den han tänkt att du skall vara!

Gud välsigne er!